

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι έννενηντα τρία,
κρίσις θα ζουβλάνη τους Ρωμηούς άρχετα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την έξουσία
κι Ένα έγη Ιπποκόβα
Συνδρομητής θα λέγομαι
και Έστω Αθηνών την πόλιν
και εις την Ελλάδα όλην
Συνδρομή για κάθε χρόνο

— μόνον μη φορά θά βγαίνω,
— κι Έσπου μου καταβάνει,
— γιατί λεπτά δεν έχωμ,
— και εις την άλλωπατήν,
— δίχως νόμισα κι Ένεροπήν,
— όντα φράγια είναι μόνο.

για να ένα όμοσ μέρη — δίκα φράγια και Έσθε χίρι.
Κι Ένα φύλλο έν κρατή — έγιτες συνδρομητής,
κι Έσπος τον παρή δεν δίλει — έθ τον φόγ μαύρα φίλι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ Έσείλας προς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μη δεκάρα.

Τριάντα του Γεννάθ
κι Έ ό κόσμος Έσθε ποδάρι,

Τετρακόσα και δέκα κι Έόκτο,
πανηγύρι Ζακύνθου φρικτό.

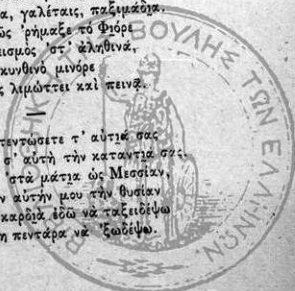
Κι Έ ό Φασουλής ό σπλαχνικός
Έσθε Ζάκυνθο φαμελικώς.

Κι Έ Φασουλής σαν έσπλαγχνος την παρασμένη Τρίτη
πήγε κι Έαυτός Έσθη Ζάκυνθο με όλο του τό σπήτι
να μάθη έν άληθινά συνίθη ό σεισμός
κι Έν έγινε καταστροφή και τόσος χαλασός.
Έθρύριζε περίλυπος την μη και άλλη στρατή,
άλλ Έόμως δεν του έκαμαν υποδοχή καρμιά,
γιατί δεν ειχε όρεξι κανένας για παράτα
μιάς Έστού ξεκληρισματος την μαυρή έρημιά.
Κι Έ Περικλέος Έπισου του, Έπακισότης του πρώτος,
Ήμιρολόγι την κλεινή του Σολωμού πατρίδα,
κι Έταν βαρής ήκούτο σειμού όργίλου κρότος
άπό τον φόβο Έβγαξε, ως λέγουσ, άγούριδα.
Κι Έ Φασουλής τριγύρω του με πόνον παρητήρι
της τρομερας καταστροφής τό νέο πανηγύρι,
κι Έόλοι Έστα μάτια Ένταξαν τον λιγέρο λεβέντη
κι Έπό παντού του Έώναξαν αφηνίρας άφέντη»,
άλλ Έόμως και του Φασουλή τό τρυφερό άγόρι
με διαφόρους έδαχάς πολλούς έπαρηγόρι,
Έθρήνει δε κι Έ Φασουλή, φιλόάνθρωπος κυρία,
και κήπου κήπου Έσημαιναν και τα κημπαναρία.
Κι Έ Φασουλή, έν κι Έτσουζες ντελή - βοριας και κρύο,
άνιθηκε Έψηλά Έψηλά σ Ένα κημπαναριο,
ό κόσμος δε νομίζοντας πως θα πετάξη χριμάτα
μαζέυτηκε με κοπετούς και θρήνους άποκάτω,
Έόμως αυτός έλάλησεν αυτά τά θεία ρήματα
ένθ βροχή και χλάζα ραγιάτα έμυκζτο.

Ο Φ. Άγαπητοί Ζακυνθίνοι, κακιά σας ήσαν ώραι,
και κατ Έρχάς δεν Έπιστεφα πως Έχάλασε τό Φύρι,
κι Έοüte τό Έσλλογισθηκα να θαλασσοπορήσω
με τον θεάριστον σκοπόν να σας παρηγορήσω.
Θαρρούσα πως δεν έσπασαν μηδ έμάς πόρτας πόμολα,
θερρούσα ό,τι μουλεγαν πως ήταν μια μόμολα,
άλλ Έστέρα τό Έπιστεφα κι Έίπα κι Έγώ πως έσω;
γής Μαδιάμ ν Έπίμεινε ή της Ζακύνθου νήσος,
και θίλωντας μη θίλωντας τά Έπύρμυσα για Έόω
με όλη τή φαμήλια μου τό χαλι σας να Έόω.

Και τώρα κάπως πείθομαι πως είναι έλ Έλήθηνα,
πως έμειναν τά σπήτιξ σας με τον σειμού ρημάδια,
και δίχρο έχετε πολύ να θέλετε βοθήει,
ψωμί, τσαντήρια, χριμάτα, γαλιτάς, παξιμάκια.
Τώρα τόντι πείθομαι πως Έρημαξε τό Φύρι
κι Έόμολογώ πως έγινε σεισμός Έσ Έλήθηνα,
πως ένα δεν άκούεται Ζακυνθόσι μόνος
κι Έόλόγυμος ή Ζάκυνθος λιμάττει και πεινεί.

Άγαπητοί Ζακυνθίνοι, ταντώστε Έ αυτιά σας
ν Έκούσετε παρηγοριές σ Έαυτή την καταντία σας.
Όλοι σας με κυττάζετε Έτα μάτια ως Μισοίτι,
πλην μη νομίζετε μικράν αυτην μου την θυσίαν
μής Έστού χαιμώνος την καρδιά έόω να ταξιδιέψω
χωρίς για ναύλο κάπληχη πειντέρα να Έσώδω.

Δέν είναι 'λίγο, κύριοι, μέ τούτον τόν άέρα ν' άφήσω τό ραχάτι μου και νά'λω εδω πέρα, πούμαι μεγάλος κίνδυνος σέ τούτο τόν καιρό νά πίσω 'στό κεφάλι μου κανένα πατερό μαζί μέ ταβανόβουλα, μεγάλα και μικρά, ή νά μέ κάμη κόσκιο κανένα κεραμίδι, ή και νά χύσω δάκρυα πρὸς χάριν σας πικρά χωρίς ποσώς τὰ μάτια μου νά τρίψω μέ κρομμύδι, και σεις έμπρός κι' όπισω μου πινώντας νά χρούτες, και—όπερ σπουδαιότερον—λεπτά νά μου γυρευτε.

"Αν κι' ήμουν 'λίγο άρρωστος και κρυολογημένος περιβλεψα καταρραϊς και περιπνευμονιας, και 'στό νησι σας έβασα κι' έγω κατεπευσμένος νά 'δω άν σας 'προμήθευσαν σκηναις και μπατανιας. Συνεικηθήσαν γιά σας τής γής τὰ τετραπέρατα. Σι' Έγγλίτσι κι' 'Αμερικανοι και παμπόλλαι φυλαι, κι' από παντού πάς έστειλαν φωμαιά και ζυλοκίρατα, μέ κι' επικλήσεις γράφονται πρὸς χάριν σας πολλαι. Ουχ ήττον νά κι' ό Περικλής κι' όλ' ή λοιπή χερσία μου, πού τούς κίνδυνους δέν ψήφα και τής κακοκαιριας, μαζί μου 'κουβαλήθηκε κι' ή προσφιλης κυρια μου, πού είναι μάνα πάντοτε γιά τής παρηγοριας. Διό λόγια μόνο νά σας 'πρ, κι' άν έν λιμοι φορατε άμέσως θά χορτάσετε χωρίς φωμαί νά φάτε, κι' άν από κρυο τρίματε μ' αυτά θά ζεσταθίτε χωρίς γιά ζίστη σκέπασμα ποτι νά χροσθήτε. 'Αλλ' όμως 'στης παρηγοριας κι' έγω δέν πάω 'πίσω κι' όλοι προσίεζτε καλά νά σας παρηγορήσω.

'Αγαπητοι Ζακυνθιοι, μέ τούτον τόν σεισμό δέν έμπορεί κανένας μας νά 'βρῆ λογαριασμό, άλλ' όμως θάρρος, άδελφοι, κι' ό κόσμος τέτοιος είναι, έπαπειλούν τόν βιον μας μεγάλα. 'Ξαχνικα, μέε κατατήκου στεναγμοι και βάζανα κι' όδύνη και τὰ τοκομερία μας τρών τὰ σωικά. Κι' ένθ' μέ δόξαν τήν ζωήν διέργεσθε αοιδιον ή γή δικαιέυεται μ' έν κούνημα αιφνήδιον, χροεύουν δέ τὰ σπήτια σας και πέρνου κουντρουβάλα και πρώτε κούνημα και σεις και χείρισμα καθβάλα. Τότε δῆ τότε κινήσις κι' όλοφυρμός πολός, τότε και γενναϊόδωροι και ρέκται Βασιλείς λαμβάνουν τήν εξαιρετον τιμήν νά σας γνωρίσουν και σάν ιεροκήρυκος δέ σας παρηγορήσουν.

Κι' έγω διά τήν θέσιν σας λυπούμαι, φοικαράδες, άλλά δι' όνομα Θεου μη θέλετε παράδες. Κανένας, σας παρακαλώ, λεπτό μη μου ζητή, μόνον ή παρουσια μου σας είναι άρειστή. 'Αρκαί κι' έγω, πού λέγομαι ό πρώτος τοσιλητής, πώς άφησα τού γλέντι μου και τας Ιοστιφάνους, κι' ένα μονάχα δάκρυ μου άξίζει ότι 'πρς, κι' άναπληρώνει τών κοινών ανθρώπων τούς έράνους.

Πώς θα σας δώσω χρήματα ό νοός σας μην τό βαλῃ... παρηγοριας άν θέλετε σκορπώ μέ τό σουδάκι. 'Εγώ δέν είμαι, κύριοι, κανένας Τραπεζίτης, έγώμαι άνθρωπος φτωχός, έγώμαι φαμιλιτης, έγώ μ' αυτά τὰ έξοδα θα χάσω τὰ μαλακά μου, έγώ 'ξοδών γιά χορους τὰ μαλλοκίραλά μου, έγω και κόταις λαιμαργιας, πού τρώνε πάντα πιτερα,

μά και πουλά μές 'στό κλουβι, πού θέλουν καναβοῦρι, και ζίρετε, Ζακυνθιοι, πώς τώρα και πρῆτερα ή πίστις ή χρηματικῆ πηγαίνει σάν κελούρι. Γνωρίζετε πώς σάν και σας ή πίστις μας κλονίζεται κι' ό Λόρδος μας δέν άπαύξ' ποτέ του νά δαναΐζεται, πώς έπινετε και σας τόν Λόρδον τό συνάρι κι' ήμεις τὰ ψύχη ζήνομε 'τόν μαλακό σοφα μας, γνωρίζετε 'στό συναρη πώς είναι τό χρυσάφι και πέρτουν μέ τὰ σπήτια σας και τὰ χρωγράφα μας.

'Εγώ, παιδιά, 'στην Ζακυνθο δέν ή'λθα νά μοιράσω εις τόν καθένα μεροικίό έν τής παρουσιας μου, ή'λθα τρεις 'μέρας μοναχά μαζί σας νά περάσω και νά τιμήσω τό νησι διά τής παρουσιας μου. Μές 'τόν χειμόνα έχισα πειλάγη μέ τόν 'Αγιο γιά νά σας δώσω δύναμη και θάρρος και κουράγιο ν' άνθίξετε εις τόν σεισμόν τας τόσας συμφορας κι' άπόφασιν, Ζακυνθιοι, γενναϊαν νά τό παρτε πώς δέν θα φέξη πάποτε κι' έν μέρος μου παρὰς κι' άν έν τής πείνας σας ιδώ 'τούς όρμούς νά κρηπάρτε. 'Ελπίζετε, Ζακυνθιοι, κι' άδικως μη μου κλαίτε, άν έν έπινρατε και σεις μέ τούτον τόν σεισμόν, 'πῆτε τό 'στόν Μυλλόρδο σας, σ' έμένα μην τό λέτε... αυτός κρατιέ τόν πλούσιον Προϋπολογισμόν. Νά σας μοιράσω 'σκέπασμα πούσικα μέ γαζέταις, μέ τώρα 'γεία μας άρησαν και τούταις ή μαζέταις, θαρρής ή γῆ πώς άνοιξε και τής κατάπτε θλας και σάν στεριλιναις σήμερα ζήτουνται ή μαριόλαις.

Κακά προσιώνίζονται οι σειμολόγοι μάγοι, τό μυροβόλον έδαφος εξίκνης διέρραγη, λιμοι, σεισμοι, κουνήματα και καταπονησμοι, βαρεία δέ τήν όσσην προσέβαλιν όσμη, τούτιστε θεάρω 'σκέπασμα μούλικο ή μύτη μας έμύρισε κι' ό Λόρδος και Σωτήρας μας μέε και καλή 'φνίρισε μέ κάθε πρωτομασκαρά και δανιστή Σγαρίλιο, πού τρέχει μέε 'στας φλίδας του φλασκομηλιά και τίλλιο, κι' έγω, πού γιά τήν προδόν του τόπου λαχταρώ, συχνά τόν έπισκέπτομαι και τόν παρηγορώ.

'Ισως ή Ψωρικώστενα μέ 'μέρα ευτυχισῃ... 'στόν άρρωστο παρηγοριας ως πού νά ξεψύχησῃ. Μη σίρνετε, παρακαλώ, 'μπροστά μου τὰ κουρίλα σας, δείξετε θάρρος κι' άντοχην θεοσεβών ανθρώπων, βλέπω πώς είναι πάγματι μεγάλη ή 'συρρίληα σας, άλλ' έχετε και μερικους 'τόν ζηλευτον σας τόπον, όπου βαστούν ή σκούριας των από τό πρώτο τζάκι, τόν Νάτνον τόν άκούραστο, τόν κόντε τόν 'Τζορτζάκη.

'Εξ όλης τής καρδίας μου τό χάλι σας σίκατερω, κι' ό πλούτος άν 'φνίρισε του καθενός γαλάντη, άλλά δέν σκέπτομαι κι' έγω μαζί σας νά φινρω κι' ούτε γι' αυτό εκόμισα 'στό Φιόρι του Λεβάντη. 'Υπομονή, μορι παιδιά, κι' όπόταν έπιστρέψω εις τήν κληνίν πρωτωισιων, τόν κόσμο θα προτρέψω νά στείλη 'τούς Ζακυνθιους και άλλαις μπατανιας, κι' άν θέλετε ν' άναστηθῃ σάν πριν ή Ζακυνθος σας μετά του Λάτα φάλλετ' 'τόν 'Αγιο λιτανειας κι' ό Βασιλείς τών ουρανών άς είναι βοηθός σας.

Τώρα γιὰ τὴν Ἀθήνα μου τὸ φύσημά μου πέρνω
 νὰ δῶ κι' ἐγὼ τί γίνεται μὲ τὸ ψωρο-Κουβέρνο.
 Κι' ἔχει σαλεύει τὴν Βουλὴν τρικουβέρτος σεισμός
 καὶ συζητᾶται ὁ παχὺς Προϋπολογισμός,
 καὶ τσαμπουνοῦν μανιωδῶς πολίτεργοι σκαρτάδες
 καὶ τόσοι μαῦρον κατ' αὐτὰς ἰσάκιασι σκοταδι
 τὸ τῆς ἡμέρας ζήτημα τὸ οικονομικόν,
 ὅπου ἐξείληνς ἔδωκε καὶ τὸ ηλεκτρικόν,
 εἰ δὲ κλητῆρες ἔτρεξαν ἄτους φέροντας τὰ πρῶτα
 μὲ σπερματοῖτα, μὲ φανούς, μὲ σπύρτα κι' ἄλλα φῶτα,
 κι' ἀνάψαν τὰ τσιγάρα των καμπόσοι Βουλευταί,
 ποὺ μὲ καπνοῦς ρητορικοῦς ἔκοντίψαν νὰ πνιγοῦναι
 καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν τὸν ἔκαμαν κιεστί,
 καὶ τὸν τσιγάρων ἢ φωτιὰ τοῦς ἔφεξε νὰ βγοῦναι.

Πὸς συγινούμαι διὰ σὰς κανεῖς μὴν ἀμφιβάλη,
 ἀλλὰ σκεφθῆτε, βρεῖ παιδιὰ, πὸς εἶναι καρναβάλι.
 κι' οἱ Πρίσιβις τῶν Δυνάμεων, ποὺ τόσοι μὰς θαυμάζου,
 χοροῦς Ἀποκρηάτικοις γιὰ μὰς προετοιμάζου,
 καὶ πρέπει νὰ παρεμβῶ καὶ ἄτους χοροῦς αὐτῶν
 μήπως πρεσβείαις, κύριοι, τῶν φίλων Πρεσβευτῶν
 τὴν διαθήκη τὴν γνωστὴν κερδίσωμεν τοῦ Ζάππα
 καὶ ξεψιγίσω τὸν Ρωμῶν ἢ ψειρισμένη κἀπα
 καὶ βοηθήσωμεν καὶ σὰς τοῦς περιπλανωμένους
 πρὸς δόξαν τοῦ γηράσαντος ἐν ἀμαρτίας γένους.

Τότε κι' ἐγὼ, Ζακυνθίνοι, πολλαὰ δὲ σὰς χάρισω,
 μὲ τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξεροτρωθῆτε,
 κι' ἂν ἐν κατάρθωσα καλά νὰ σὰς παρηγορήσω
 μόνι σὰς προσπαθῆσατε νὰ παρηγορηθῆτε.

Κι' ἂν σὰς πιέξῃ κάποτε τῆς πείνας ἡ ἀνάγκη
 ὄριστ' Ἐγγλίζει κι' Ἴταλοι καὶ τόσοι φίλοι Φράγκοι,
 ποὺ γιὰ τὴν ράτσα τῶν Ρωμῶν πολὺ ἐνθουσιάζονται
 καὶ γιὰ τὰς ἕλικας συμφορὰς ἀμίσως θυσιαζονται.
 Πρὸς τοῦτους ἀποτεινεσθε γιὰ καθὲ συνδρομὴν
 κι' ἐκείνοι τὴν βοήθειαν τὴν θεωροῦν τιμὴν.

Σὰς εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε... Ζακυνθίνοι μου χαίρετε...
 ἐγὼμαὶ ἄνθρωπος φτωχός... τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρετε,
 κι' ἀδικῶς γιὰ τὴν φτώχεια μου θρηολογῶ καὶ σκούζω,
 γιὰτὶ βουὸν ποῦ φαίνεται δὲν θλίβη κολαούζω.

Ἄς παύσουν τὰ τρεγάματα κι' αὐτὰ τὰ σοῦρτα φέρτα,
 κι' ἂν τώρα, ποὺ παγόνετε καταμισθῆς τῶν ὀρέμων,
 χάριστες καὶ πρὸς ἐμὲ καμμιὰ ζεστή κουβέρτα
 ἀμίσως μ' εὐχαρίστησιν θὰ τὴν δεχθῶ εὐγνώμων.
 Κι' ὅπῳτ' ἂν ἀρπυνίζωμαι κι' ὅπῳτ' ἂν θὰ κοιμῶμαι
 αὐτὴν μου τὴν ἐπισκεψῆν μὲ πόνο θὰ θυμῶμαι.

Ζακυνθίνοι μου χαίρετε, κι' ἂν οἱ σεισοὶ δὲν παύουν
 παρακαλῶ τοὺς προύχοντας γιὰ τοῦτο νὰ μοῦ γράψουν,
 κι' ἐγὼ ἐδῶ ξανάρχωμαι μὲ πρώτῃν ευκαιρίαν
 πρὸς νίαν ἀνακουφίσιν καὶ πρὸς παρηγορίαν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ τέλλα τὰ συνήθη
 κι' εὐθὺς ἐπαρηγόρησε τὰ πληττισμένα πλήθη,
 κι' ὅλοι τὸν ζητωκραύγασαν, κι' ἐκείνος ἐν τῷ ἄμα
 πρὸς τὸν Τρικουπὴν ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα.)

«Μυλλόρδε και Σωτήρα μου, ἀγάλλεσθε και χαίρετε...
ὁ Βασιλεὺς βασιλικὰ 'στους Ζακυνθίους φέρεται.
'Όπου πατέι τὸ πόδι του χαρὰ γιὰ τὸν καθένα
και μοναχὰ των κτίζονται καλὸνυς χαρμησιμένα,
Ζεσταίνουν δὲ τὰ λόγια του πολλοὺς ξεγυμνωμένους
κι' ἴσως κανεὶς ν' ἀναστήθῃ κι' ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους.
Δὲν βρισκο μέρως νὰ σταθῶ και μὰ γωνιά νὰ κάτσω,
ὁ κόμος 'ξεπατώθηκε μὲ τὸν σισμὸν τῆς λύσσης,
γυρίζει κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τῆς γυναικίως μπράτσω
και λέγει γιὰ παρηγοριὰ πὺς δὲσαι εἶσαι, σισσι,
πὺς καθεμιὰ Ζακυνθινῆ, πὺς συνδρομῆν προσμένει,
εἶναι σχεδὸν Βασίλισσα γυμνῆ και πεινασμένῃ,
κι' ἐκίνας ἢ κακόμοιραις ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια
και λένε 'στὴν Βασίλισσα ἀμὰ εἶσαι μίὰ τ'όγιω».

Κι' ὁ προσφιλὴς Διαδόχος τοὺς πάντας ἐνθαρρύνει
κι' ὡς ἀληθῶς φιλόδηρος τοὺς προχόντας προτρέπει
δικαίως τῶν βοηθειῶν διανομὴ νὰ γίνῃ,
μὰ δίχως νὰ πειράξουνε και τὴν 'δέχη του τσίπη.
Τὸν κόσμον συνεκίνησε τοιαύτη προτροπὴ
και καθὲ Νησίους 'φώναξε ἀγαρὰ 'στὸν τοσέπη»,
και δάκρυα 'ξεμίσησαν καθὼς τὸν 'Γορόστην
κι' ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα μὲ γλώσσα σὴν ροδάκι.

'Ό Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος, ὡς πάντοτε γλυκύς,
φωτογραφεὶ διάφορα κατετορμημένα μέρη
και κάνει πρόβασις τακτικαίως τῆς φωτογραφικῆς
και δι' αὐτὸ ἡ Ζακυνθος σὰς βεβαίω πὺς χαίρει,
καθὸς ἔχει τὴν τιμῆν, πρὶν ἐκ σισμῶν χαθῆ,
ἀπὸ τοιοῦτον Πρίγκηπα νὰ φωτογραφηθῆ.

Μ' ἕνα σισμὸν 'νομισάμε πὺς ὅλ' ἡ νῆσος πίπτει
και σ' ἕνα μέρος 'πήγαμε, ὅπου καλεῖται Πίσσα,
πηγαίει δὲ πετρελαίου και νάφθα, ἴθουν νέριτι.
Κι' ἐκεῖ πράξις 'στρώσαμε... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια !
'Στὸ πετρελαίου τὴν πηγήν μὲ θλίψιν ἐκθισάμεν
κι' ὄρηγορα μὲ τοὺς ἀτμούς τῆς νάφθασι ἐμυθισάμεν,
εἰσμέν δ' ἰεραθῆσις ἴκουσα βαρὺν και φρικαλέον,
ἐνθ' δ' ἡ γῆ ἐστῆναξε μ' ὑποχθονίους ρόγγους
ἤπιμα καταρμόνερο μετὰ τὸν Βασιλίον,
πὺναι πολὺ ὠφέλιμον πρὸ πάντων εἰς τοὺς βρόγγους.
'Ό δὲ Μεγαλειότατος, πὺς 'στὴν καθύσαν γῆν
ἀφθίνως δισκόρπισσε τὸν οἶκτον και τὸ ἔλος,
τοῦ πετρελαίου θεωρῶν τὴν ρέουσαν πηγήν
προίπειν ὑπὲρ ὕδων, πὺς λίγασθε Πετρελαίους.
'Ἄλλὰ κι' ἔμεσι ρορήσαντες τὸ νέκταρ τὸ οὐράνιον
πύχθηθμεν ἀπὸ ψυχῆς διὰ τὸ νέον δάεντον,
κι' ἀπὸ μελαδέως κουσιῶνιν ὄρηγορα νὰ λειψετε,
μὲ νέριτι δὲ τὰ πσιανὰ τῶν δανειστῶν ν' ἀλειψετε
γιὰ νάβθουν μὲ τὰ τέσσαρα νὰ σὰς εὐρύνῃ μοναχίω,
κι' ἔμεσι σὴν 'Ἐλληνίσι σωστοί και Μαραθωνομάχοι
και πάλιν, ὡς και πρότερον τὰ δανεικὰ νὰ φέμε
τοῦ καθὲ μπιστιχί δανειστοῦ, τοῦ καθενὸς ἐνθάμα.

Κι' ἡ σκληροτέρη, Πρόεδρε, καλὰ σισεται καρδίω...
κλαίει παιδιὰ τριγύρω μας κι' ὁ Βασιλεὺς πονῶν
ἀφῆτε, λέγει, πρὸς ἐμὲ νὰ ἔθουν τὰ παιδιὰ
κι' ἡ Βασιλεία δι' αὐτὰ ἐστὶ τῶν οὐρανῶν...
ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ καταρτίσω αἶνον
και παρ' αὐτῶν θ' ἀζήσω ἐυλογίαν κι' ἱπαινῶν».

Κι' ἐγὼ, ἐν κι' εἶχα κυλιεθῆ 'στὴς νάφθασι τὴν κραπιάν
ἐκ συγκινηθῆσιως σφοδρὰς ἰδάκρυτα και πάλιν.

Μυλλόρδε μου, Σωτήρα μου, και Κόντε-Ρεπανάκι,
δὺς γερὰ δὲν ἔμειναν 'στὴ Ζακυνθο τσανάκι,
κι' ἐγὼ μὲ λόγια μοναχὰ τοὺς ἐνδειξί ἐνδῶς
και πλῆθος πέρις τῆς Αὔλης λιμῶντων συνωστίζεται,
ἀτμός ἀνέβη πυκνός, ἡ γῆ ἐστίθ' εἰς δὺς,
κι' 'Ηραϊστειον, ὡς λέγεται, 'στὴν νῆσον σχηματίζεται.
Κι' ὁ Λοῦν-ζης, ὅπου Δήμαργος δὲν ἔγινε χαράμι,
ἀνασκαφῆν ὑπόγειον προτίθεται νὰ κάμη
μῆψως και τὸ 'Ηραϊστειον αὐτὸ ἀνακαλύψῃ
και τῶν σισμῶν ἢ φθορῆν διὰ παντός ἐκλιψῃ.

'Ό Θεοτόκος μὲ σισμῶς καθλὸν δὲν ξεπαίζεται
και ταπεινός, Πρωτοπουργί, τὸ χέρι σὰς ἀσπαίεται,
ἀλλ' ἄλλως σφίγγεται πολὺ κι' αὐτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ
κι' ἴσως προθάσῃ 'στὸν χορὸ τῆς Κόλεξ νὰ χορεύῃ.
'Ἐμθρόντητος κατίσση 'στὸ καταρλίγον χῶμα
δταν ἰσάτως ἐμθα πὺς κι' ὁ σὶρ Λὸ ἀκόμα
πρὸς χάρην τῶν Ζακυνθίων προμύεται κι' ἐκίνοσι
εἰς τοῦ Συγγροῦ τὸ θεάτρον νὰ βῆθ' σὴν θεατρίνος.
Τοῦ Λοῦ τὸ διάθεμα καλὸν καθεὶς τὸ κρνεῖ...
κι' οἱ ἐλεγεται κατήνησαν μαζὶ μας θεατρίνος,
κι' ἴδω, πὺς Λόρδος τ'έντλεμαν τὸν ταμπουρα βερει,
γᾶνον τὴν σοβρότητα κι' Ἐγγλέσι σοβαροί.
Θὰ σπύσση 'στὴν πρωτεύουσαν κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω,
ἐν ὅμως πῆ 'στὸ θεάτρο ἡ φτώχια πὺς μας πνίγει,
εἴμ' ἔτοιμος τὸ σὴν τοῦ πατόκορα νὰ λούσω
και δίχως ναῦλω μὲ τὸν Ροῦ διὰ νυκτός θὰ φύγῃ.
Εἰπίτε σὰς παρακαλῶ 'στὸν Λοῦ νὰ προσιῆ
γιὰ κρίσις κι' οικονομικὰ μὲ ἐστομισθί λείψι
κι' ἀπὸ σκηπῆς τὴν πιστιν μας μὴδὲ μικρὸν νὰ βλάψῃ,
ἀλλῶσις ὁ ἱναρμόκομος πικρότατα θὰ κλάψῃ.

Και τώρα πὺς μὲ τὴν Αὔλην τὸ χρέος μου ἐπλήρωσα
τὰ τῆς Ζακυνθίου πράγματα πρῶτοντος διευθίνας,
κι' ἐγὼ μὲ νέριτι τοσχερὲ τὰ πῶσω μου ἰπύρωσα
κι' ἔπηρα ὄρομο ὄνατο γιὰ τὰς κλεινάς 'Ἀθήνας.
'Ἐσῆσση θερμότατα πρὸς θεους κι' ἂν γνωρίζω
νὰ στείλουν ἐ τὸυλάχιστον 'στους Ζακυνθίους χράμι,
και πάλιν 'στὰ λημέρια μου ραμικλιῶς γυρίζω
και φέρνω γιὰ τὰ μούτσουνα τῶν Βουλευτῶν κατράμι.

Και ὄλιγας ποιμαίλας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίως.

'Ανόνομος Ἐλληνική Μεγάλη Ἐταιρία
τῶν γενικῶν 'Ασφαλείων, κληθῆσα ΕΘΝΙΚΗ,
και θεους φλίγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατία
ἐς τρεῖσιν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθῶν ἐκεῖ.
'Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
και μέτοχον και ἰδρυται οἱ πρώτοι παραλόγοι,
κι' ἐς σπείση πρὸς ἀσφαλίαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαθίω
κι' ἐκίνοσι πὺς δὲν ἔβλασε 'στὰ πόδια του τσαροῦχῃ.
'Ἀσφαλίκα κατὰ κυρός, τῆς γῆς και τῆς θαλάσσιος,
και τῶν παντοίων συμφωρῶν, ὅπου γεννῆ ἢ πλάσσει,
ἀσφαλίκα εἰς ἔθνηκι κι' ἀπρόσπτα συμβάδνα,
ἀσφαλίκα 'στὸ εἶναι σὰς, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
'Ἀσφαλίκα δι' ὅλα σὰς ἢ ΕΘΝΙΚΗΝ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, ὅπου 'Ἀζελιὸ τὸ σπῆτι.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρωστατίου κοινοῦτος πολῶς.